

—Странно! Това бѣше единъ съвсѣмъ новъ поетъ, който сега почва да се издига и общава голѣма бѣднина.

Разбира се, че Пенчо нѣмаше никаква нужда да му казвамъ това свое чувство—нѣщо повече: той може би не искаше да знае за присѣтствието ми—но какво отъ това? При него азъ прѣстояхъ повече отъ два часа въ единъ тържественъ празникъ на душата.

Ние говорихме още за литература и поезия. Направи ми впечатлѣвни оная напълно дѣтска любовъ, съ която той говори за тѣзи нѣща. За него като че ли не съществуваше никакъвъ други интересъ на земята, като сжщо дѣте той се радваше на сбирката си, на новитѣ си стихове, на поезията изобщо.....

Повтарямъ—за мене това бѣше едно трогателно празденство—и струва ми се че никога не съмъ го прѣживѣвалъ—и никога нѣма да го забравя.

* * *

Ползвамъ се отъ единъ случай да поразширя прѣката цѣль на тая бѣлѣжка. Въ печата проникнаха съобщения—може би, отъ официални мѣста—които имаха този смисълъ: «Какъ? Пенчо не е бѣдствувалъ въ странство! Ние го назначихме въ музея, дадохме му отпускъ, и понеже той не зае длъжността си—уволнихме Пенча, както гласи Закона за чиновницитѣ?»

Каква официална гавра съ паметъта на Пенча Славейкова!

Болнавъ и съ оскѣдни сръдства е прѣживѣвалъ той послѣднитѣ мѣсеци отъ живота си въ чужбина—и е работилъ надъ «Кървава пѣсенъ»

Той стана нашия бѣглецъ. Ние не го оцѣнихме, ние го прокудихме.